

O modlitbe.

„Modlitba je duchovná obeta, ktorá zrušila predchádzajúce obety. „Načo mi,“ hovorí, „množstvo vašich obetí? Som nasýtený zápalmi baranov a tuk baránkov ani krv býkov a capov nemám v obľube. Kto to od vás žiada?“

Čo Boh žiada, učí evanjelium. Hovorí: „Prichádza hodina, keď sa praví ctiteľia budú klaňať Otcovi v Duchu a pravde. Boh je duch,“ a preto hľadá takýchto ctiteľov.

My sme praví ctiteľia a praví kňazi, lebo keď sa modlíme v duchu, v duchu prinášame obeť modlitby, obeť, ktorá je dôstojná Boha a je mu milá, obeť, akú si vždy želal a pripravoval.

Takúto obeť, venovanú z celého srdca, živenu vierou, preniknutú pravdou, celistvú nevinnosťou, žiariacu čistotou, korunovanú láskou, máme prinášať spolu s dobrými skutkami za spevu žalmov a hymnov k Božiemu oltáru; a ona nám vyprosí od Boha všetko.

Ved' čo odoprie Boh modlitbe vychádzajúcej z ducha a pravdy, keď ju sám vyžaduje? A o koľkých dôkazoch jej účinnosti čítame, počúvame a veríme! Aj stará modlitba vyslobodzovala z ohňa, od divých zvierat a od hladu, hoci ešte nedostala formu od Krista.

O koľko pôsobivejšia je kresťanská modlitba! Ona nestavia doprostred ohňa anjela s rosou, ani nezatvára tlamy levom, ani neprináša hladným sedliacky obed a nikomu nedáva milosť, ktorá chráni od bolesti, ale trpiacich, citlivých a ubolených obdarúva trpezlivosťou a čnosťou znásobuje milosť, aby viera vedela, čo dosiahne od Pána, keď pochopí, čo treba trpieť pre Pánovo meno.

V minulosti modlitba zasadovala aj rany, porážala nepriateľské vojská, zadržovala zúrodňujúci dážď. Teraz však spravodlivá modlitba odvracia všetok Boží hnev, stará sa o nepriateľov, prosí za prenasledovateľov. Je také divné, že vedela vymôcť vodu z neba, keď mohla vyprosiť oheň? Iba modlitba premáha Boha. Ale Kristus nechcel, aby spôsobovala niečo zlé; on jej dal všetku silu pre dobro.

Preto nevie nič iné, ako volať späť duše zomrelých z cesty smrti, pretvárať slabých, uzdravovať chorých, oslobodzovať posadnutých, otvárať brány väzení, rozvážovať putá nevinných. Ona zmýva viny, zaháňa pokušenia, zastavuje prenasledovania, povzbudzuje malomyseľných, oblažuje veľkodušných, sprevádza putujúcich, krotí vlny, omračuje zločincov, živí chudobných, obmákuje srdcia boháčov, dvíha padlých, zachytáva padajúcich, posilňuje tých, čo stoja.

Modlia sa aj všetci anjeli, modlí sa celé stvorenie, modlí sa dobytok aj divá zver:

ohýnajú kolená, a keď vychádzajú zo stajní a dúpät, nepozierajú nemo do neba, ale každé sa ozýva svojím spôsobom. Ale aj vtáky, len čo precitnú a vzlietnu k nebu, namiesto rúk rozopnú krídla v podobe kríža a štebocú čosi, čo vyzerá ako modlitba.

Čo ešte viac povedať o modlitbe? Aj sám Pán sa modlil. Jemu nech je česť a moc na veky vekov. – potiaľto sa dozvedáme od Tertuliana...

Zamyslime sa na chvíľu nad modlitbou, našou každodennou povinnosťou i radosťou. Na miesto otázky: „Čo je modlitba?“, ktorou sa bežne začínajú takéto úvahy, položme si podobnú, viac osobnú otázku: „Kto sa modlí?“ V širokom zmysle ako píše Tertulian modlia sa aj zvieratá, ale v úzkom zmysle slova sa na tejto našej zemi modlí len človek. Len on jediný je obdarený rozumom a ako Božie dieťa schopný rozprávať sa s Bohom, keď napriek svojej vyvýšenosti nad všetky ostatné tvory chce vyjadriť svoju totálnu závislosť na svojom Stvoriteľovi, aby mu ďakoval za všetko, čo má a čím je, aby ho prosil o všetko, čo nemá a čo potrebuje a aby ho odprosoval za to, že nekonal, čo mal, alebo konal, čo nemal. No ak chceme byť dôslední je potrebná ešte poznámka, že človek sa nemodlí sám, ale modlí sa skrze Ježiša Krista v Duchu Svätom.

Všeličo sa nám zaiste môže postaviť do cesty, keď sa ideme modliť, keď sa ráno prežehnáme a prečítame si niečo z Evanjelia, keď sa ranným zamyslením a slovami modlitby začneme približovať k Bohu Otcovi, aby sme začali s ním dôverný rozhovor. Niekedy prichádzajú prekážky zvonka, z prostredia v ktorom žijeme, alebo od ľudí ako sú ľudské ohľady, či pokrytecká vystatovačnosť... Inokedy sa hlásia nechute a suchopárnosti zvnútra. Pre takéto príležitosti nám môže poslúžiť táto rada: „Ak nás ešte nepohýna k modlitbe veľkosť našej lásky k Bohu, nech nás k nej pobáda aspoň strach o seba, ak nám modlitba nie je ešte stálou potrebou, nech nám je zatiaľ aspoň silne pocitovanou povinnosťou.“ Ale v každom prípade treba dbať, aby bola spojením s Otcem, Synom a Svätým Duchom, aby bola dôverným rozhovorom so všetkými Trojmi Božskými osobami, v ktorom s pokornou vierou počúvame a uvažujeme, aby bola vytrvalým sústredovaním sa na slová, ktoré sa nám hovoria i na tie, ktoré my hovoríme. Ak zatiaľ cítime, že naša modlitba nie je ešte taká, aká by mala byť, začínajme ju nejaký čas slovami, ktorými prosili apoštoli svojho majstra: „Pane, nauč nás modliť sa...“

*Hodina, keď mal Kristus smäť!
Čo všetko musel vytrpieť!
Nech je mu náš smäť po spáse
útechou v smrtnom zápase.*

*Nech aj my hlad, smäť cítime
a iba ním sa živíme,
aby sa nám hriech zošklivil
a duch za čnosťou zatúžil.*

*Presvätým Duchom naplň nás,
i keď v žalmoch
znie náš vrúcny hlas;
pál'avu nášho tela schlad'
a daj nám v mysli pookriať.*

*Vzývajte Syna Božieho,
Otca i Ducha Svätého;
jediný Bože v Trojici,
ty mocný, chráň nás prosiacich.
Amen.*

Prehliadnutý zázrak

Zažili sme tú situáciu pred takmer osemnástimi rokmi. Bol to čas znovuzískanej slobody a zrodu demokracie po páde komunistickej totality. Nový prezident vtedy udelil rozsiahlu amnestiu a stovky ľudí razom opustili väznice. Lenže odrazu slobodní nevedeli, čo robiť a kam ísť. Spoločnosť nebola pripravená ponúknuť im pomocnú ruku. Hoci na to tu je, ona sa tejto zodpovednosti rada zbavuje a presúva ju ako čierneho Petra na iných. Takúto pomoc všeobecne nazývame charitou, slovom pochádzajúcim z gréčtiny a vyjadrujúcim nezištnú a dobročinnú lásku.

V evanjeliom čítaní sme svedkami, ako Ježiš praktizuje lásku k človeku: vyliečil oči slepému od narodenia. Schopnosťou vidieť dal jeho životu nový rozmer a zázračne ho oslobodil od odkázanosti na iných. Tým sa však jeho záujem o slepca nekončí. Vie, že zdravé oči znamenajú nové možnosti, nový život a ten potrebuje nový zmysel. Opäť ho preto vyhľadá a ponúka mu ďalší zázrak - vieru v Spasiteľa. Po tom, ako mu dal možnosť vidieť materiálny svet, mu predkladá možnosť vidieť aj svet duchovný. Ani v prvom, ani v druhom prípade ho do ničoho nenúti. Láska vyžaduje slobodu.

Stojíme pred dvomi zázrakmi. Žiaľ, často sa nechávame fascinovať tým prvým a druhý prehliadame. Možno preto, lebo aj našu vieru považujeme za samozrejmosť. Pritom je to zázrak, ktorý sa odohráva v našom živote, a nie na stránkach kníh. Veriť, teda vidieť duchovnú podstatu sveta, nie je samozrejmosť. Nepodceňujme to. Zdravé oči sú predpokladom, ktorý potrebujeme na život, ale aj my vidiaci môžeme byť tulákmi. Vidíme pred sebou stovky ciest, každú skúsime, blúdime. Zdravý duchovný zrak, naša viera, je však predpokladom nájdania pravej cesty. Veď prirodzene cítime, že život nestačí len prežiť. Vyžaduje sa, aby bol žitý zmysluplne.

JAROSLAV IVANČO

Myšlienky

„Pozrieť do detských očí a nežasnúť, to znamená byť duševne i duchovne slepý. Žasnúť znamená byť vďačný, radovať sa z tajomstva, vidieť 'za veci viditeľné'. Žasnúť znamená žiť ako dospelý, ale radovať sa ako dieťa.“

Max Kašparů

„Neklad veľký dôraz na to, kto je s tebou alebo proti tebe, ale usiluj a staraj sa o to, aby vo všetkom, čo konáš, bol s tebou Boh.“

Tomáš Kempenský

„Hrdinstvo práce je v dokončení každej úlohy.“

Bl. Josemaria Escrivá

„Kedykoľvek vyjavujeme dajakú cudziu chybu, prezradzujeme tým iba svoju vlastnú.“

Sv. Ignác z Loyoly

Nie je to ľahké

Nie je ľahké ospravedlniť sa • Nie je ľahké poučiť sa z chýb • Nie je ľahké začať znovu • Nie je ľahké odpustiť a zabudnúť • Nie je ľahké byť nesebeckým • Nie je ľahké najprv rozmýšľať, až potom konať • Nie je ľahké nechať si poradiť • Nie je ľahké vybočiť z vychodenej koľaje • Nie je ľahké priznať si chybu • Nie je ľahké byť dôsledný v maličkostiach • Nie je ľahké znášať výsmech • Nie je ľahké ovládať svoju náladu • Nie je ľahké byť štedrý • Nie je ľahké vziať na seba vinu • Nie je ľahké neprestať sa snažiť • Nie je ľahké byť ohľaduplný • Nie je ľahké vyhnúť sa chybám • Nie je ľahké zvládnuť úspech, ale vždy sa to vyplatí •

Viac múdrosti získame v živote ako pri štúdiu.

Neznámy autor

Spovedanie pred prvým piatkom

Utorok od 17:00

Streda od 17:00

Piatok od 16.00

Sväté omše v týždni po 4.pôstnej nedeli

4.III. utorok

18.00 + Štefan a Mária Bublaví

5.III. streda

18.00 + František Huk a manž. Anna

7.III. piatok - prvý piatok

18.00 + Jozef Minárik (1.výr.)

8.III. sobota

18.00 + Štefan Vadovič, manž. Mária a syn Štefan

Upratovanie kostola č.d. 229 – 253

9. III. Piata pôstna nedeľa

8.00 + Vladimír Matúšek, rodičia a strýko Augustín

9.15 + Alojzia Polakovičová (30 dní)

14.00-16.00 spoved' pre Veľkou nocou

Liturgický kalendár

3.III. pondelok	sv. Valburga, opátka
4.III. utorok	sv. Alexander, biskup
5.III. streda	sv. Gabriel Possenti, ako lyta
6.III. štvrtok	sv. roman, opát, sv. Hilár, pápež
7.III. piatok	sv. Radomír
8.III. sobota	sv. Albín, biskup

Keď Ježiš videl prichádzať Natanaela, povedal o ňom: „Toto je pravý Izraelita, v ktorom niet lesti.“ Natanael sa ho opýtal: „Odkiaľ ma poznáš?“ Ježiš mu vavravel: „Videl som ťa prv, ako ťa Filip zavola, keď si bol pod figovníkom“ (Jn 1, 47 - 48).

Dojem

Ježiš mal božské poznanie a dôkladne poznal každého človeka, s ktorým sa stretol. Poznanie mu pomáhalo, aby ľuďom pomáhal a dával ich životu nový zmysel. Z Natanaela sa napríklad stal jeho apoštol Bartolomej.

Čím ľudí dlhšie poznáme, tým lepšie poznáme ich povahu. Môžeme to potom využiť vo vzájomnej komunikácii. Omnoho zaujímavejšie sú stretnutia s ľuďmi, ktorých vidíme prvý raz v živote. V komunikácii s nimi môže dôležitú úlohu zohrať náš prvý dojem.

Každý človek svojim zovňajškom a prvými slovami vysiela signál o sebe. Môže sa prejavovať razantnou pohyblivosťou, pomalosťou v chôdzi, priateľským výrazom v tvári, úsmevom, bezvýraznou tvárou, strnulosťou pri sedení, atraktívnym zovňajškom, oblečením, ktoré môže byť prehnané, moderné, alebo bežné, kultivovaným vystupovaním, príjemným hlasom, alebo hektickým vyjadrovaním. Z niekoho máme príjemný celkový dojem, z iného nepríjemný. Podľa toho sa začína odvíjať aj naša komunikácia.

Môžeme sa spoliehať na prvý dojem, že je skutočne pravdivý? Niektorí ľudia hovoria, že ich vnútorná intuícia a prvý dojem o človeku nikdy nezradí. Nemusia vraj neskôr robiť žiadne korektúry vo svojom názore. V tomto type ľudí sa môže spájať životná skúsenosť, komunikačné skúsenosti, psychologické znalosti, a azda aj určitá charizma. Väčšina ľudí však nerobí z prvého dojmu jednoznačné uzávery. Nechávajú si priestor na ďalšie poznanie. Takýto postoj je rozumný a zodpovedný. Ak sú v dnešnej dobe ľudia takmer násilím štylizovaní do určitej polohy, ktorá nemusí byť pre nich úplne prirodzená, tak treba byť opatrný v hodnotení prvého dojmu. Mnoho ľudí nie je v skutočnosti takých, ako na prvý pohľad vyzerajú. Za perfektným vonkajším prejavom sa môže skrývať bezcharakternosť. A za lacnými šatami chudobnej ženy sfachetné srdce. Mnohí „nosia“ na krku mnoho tvári a ťažko je objaviť tú pravú.

Ak nás prvý dojem niekedy nesklame, tak to netreba preceňovať a hneď sa pokladať za „experta“ na prvé dojmy. Ak musíme prvý dojem pozmeniť, tak je to prejav našej ľudskosti a mladosti ducha. Len skostnatení ľudia nemenia svoje poznatky a názory o druhých ľuďoch. Poznáme „nebezpečných“ ľudí, ktorí si kedysi urobili o nás prvý dojem, ktorý bol zlý. Neskôr v živote im môžeme stokrát ukázať, že sme iní, aj tak nám neveria. Myslia si, že sa stokrát pretvarujeme, lebo oni mali iný prvý dojem. Iná skúsenosť hovorí, že ľudia sa dokážu tak dokonale pretvarovať, že si nás získajú a my sa v prvom úsudku dokonale pomýlime. Je dosť ľudí, ktorí sa „vyškolia“ na to, aby na prvom dojme urobili životnú kariéru a zbohatli. Patrí to teda k ľudskej zrelosti, správne sa zorientovať v prvom dojme.

Marián Šuráb

„Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?“

(Mt 27,46)

Ak je v našom živote nejaká tajomná skutočnosť, tak je to bolesť. Radi by sme sa jej vyhli, no skôr či neskôr sa určite objaví. Môže mať rôznu podobu: od obyčajného bolenia hlavy, ktoré dokáže zneprijemniť aj tie najbežnejšie denné činnosti, až po žiaľ nad synom, ktorý sa dal na zlé chodníky: od sklamaní v práci až po haváriu na ceste, ktorá znamená stratu priateľa alebo príbuzného: od pocitu hanby pre neúspešnú skúšku až po hrôzy vojny, terorizmu a prírodných katastrof.

Keď prežívame bolesť, cítime, akí sme bezmocní. Dokonca ani tí, ktorí sú nám blízki a majú nás radi, nám v danej situácii nie sú schopní pomôcť. Avšak často stačí, keď ktosi tú bolesť prežíva spolu s nami, hoci pritom nepovie ani slovo.

Tak konal i Ježiš. Vedel sa priblížiť ku každému, k mužovi či žene, prežívať všetko spolu s ním. Ba viac! Vzal na seba každú našu bolesť, spolu s nami sa stal bolesťou. Až takou, že vykrikoval:

„Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?“

Boli práve tri hodiny popoludní, keď Ježiš zakričal k nebu tieto slová. Už tri dlhé hodiny visel na kríži, ruky i nohy priklincované... Svoj krátky život prežil v neustálom darovaní sa všetkým: uzdravoval chorých, kriesil mŕtvych, rozmnožoval chlieb a odpúšťal hriechy, rozprával rečou, ktorá vyjadrovala múdrosť a život. Pribitý na kríži odpustil svojim trýzniteľom, lotrovi sprístupnil raj, aby nakoniec vydal za nás svoje telo a svoju krv, ktoré nám predtým zanechal v Eucharistii. Napokon zvolal:

„Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?“

Nedal sa však premôcť bolesťou. Božou alchýmiou ju premenil na lásku a život. Práve vtedy, keď zakúšal nekonečnú odlúčenosť od Otca, s nesmiernym a nepredstaviteľným úsilím naďalej veril v jeho lásku a úplne sa mu odovzdal slovami: „Otče, do tvojich rúk porúčam „svojho ducha“ (Lk 23, 46). Opätovne tým nastolil jednotu medzi nebom a zemou, otvoril nám bránu nebeského kráľovstva, urobil z nás Božích synov a navzájom bratov.

Toto tajomstvo smrti a života si budeme pripomínať v tomto mesiaci na Veľkú noc, na sviatok Pánovho zmŕtvychvstania. Ide o to isté tajomstvo, ktoré naplno zakúsila Mária, prvá Ježišova učeníčka. Aj ona bola pod krížom vyzvaná „stratiť“ to najdrahšie - svojho Syna. A práve v tej chvíli, keďže prijala tento Boží zámer, stala sa matkou mnohých synov, našou Matkou.

„Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?“

Svojou nekonečnou bolesťou, cenou za naše vykúpenie, prejavil Ježiš svoju spolupatričnosť s nami vo všetkom. Vzal na seba našu slabosť, naše ilúzie, dezorientáciu i našu zmätenosť a učí nás žiť.

Keďže vzal na seba všetky bolesti a rozdelenia, všetky neduhy ľudstva, potom sa dá predpokladať, že kdekoľvek vidím nejaké utrpenie, moje alebo mojich bratov a sestier, vidím vlastne jeho. Každá bolesť - fyzická, morálna alebo duchovná - mi pripomína jeho. Je v nej prítomný on sám, je to jeho tvár!

A tak môžem povedať: „Opustený Ježišu, v tejto bolesti milujem teba. To ty sám ma prichádzaš navštíviť, veď moja bolesť je i tvojou, keďže si si ju prisvojil. Preto ťa chcem a objímam!“

Ak sme ochotní milovať a takto odpovedať na jeho milosť tým, že chceme to, čo chce od nás v nadchádzajúcej chvíli Boh, a že chceme žiť pre neho, potom vo väčšine prípadov zistíme, že bolesť sa stratila. To preto, lebo láska privoláva dary Ducha Svätého: radosť, svetlo a pokoj. A v nás zažiarí Zmŕtvychvstály!

CHIARA LUBICHOVÁ

POŽIAR Thomas Edison vynášiel mikrofón, fonograf, žiarovku, batériu, magnetofónovú pásku a viac než 1000 ďalších vecí. V decembri 1914 to bol už desiaty rok, čo pracoval na batérii. S jeho finančnými prostriedkami to vyzeralo veľmi biedne.

V ten večer vypukol v miestnosti, kde pracoval, požiar. O niekoľko minút boli všetky zmesi, zlúčeniny, celuloid na záznamy a filmy, ale aj ďalší horľavý materiál v plameňoch. Prišli požiarnici z ôsmich blízkych miest, no žiara a horúčava bola taká silná a tlak vody taký slabý, že snaha uhasiť plamene bola zbytočná. Zhorelo všetko. Edison mal vtedy 67 rokov. Mnohí rozmýšľali, ako túto nešťastnú situáciu zvládne, pretože spôsobená škoda preyšovala sumu dvoch miliónov dolárov. Budova bola síce poistená, ale len na 238 000 dolárov.

Vynálezcov 24-ročný syn Charles po nešťastí zúfalo hľadal otca. Nakoniec ho našiel, ako celkom pokojne pozoruje oheň. Jeho tvár odrážala žiaru ohňa a s jeho bielymi vlasmi sa pohrával vietor.

„Veľmi ma mrzelo, čo sa mu stalo,“ povedal Charles. „Mal vtedy 67 rokov. Už to nebol mladý muž, ktorý mal život pred sebou. Jeho celoživotné dielo zničil oheň. Keď ma vtedy uvidel, skríkol. 'Charles, kde je tvoja mama?' Keď som mu povedal, že neviem, povedal mi: 'Rýchlo ju nájdi a prived' sem. Kým bude žiť, už nikdy neuvidí niečo podobné.“

Na druhé ráno Edison pozrel na ruiny a povedal: „Aj takéto nešťastie má veľkú cenu. Zhoreli všetky naše chyby a omyly.“

Vďaka Bohu môžeme začať odznova.“

Tri týždne po tomto požiari Edison oznámil zostrojenie prvého fonografu.

Len ten, kto vie miest porážky, vie miest aj úspechy.

Karel Čapek

**Sv.Patrik
17.marec**

Hoci vonku ešte panuje zima, ulice írskych miest sa uprostred marca zazelenajú. Dôvodom nie je skorší príchod jari, ale sviatok apoštola krajiny, sv. Patrika. V ten deň sa patrí vziať si na seba niečo zelenej farby, alebo si aspoň pripnúť národný symbol - d'atelinový trojlístok. Pompézne oslavy sa konajú takmer vo všetkých

svetových metropolách - v Chicagu sa farbí na zeleno voda v rieke a známe oslavy v Bostone sa datujú už od roku 1737. Hoci život tohto populárneho svätca nepripomínal bujarú zábavu, Íri ho majú za čo oslavovať.

Patrik (nar. okolo roku 385) pochádzal zo zámožnej britskej rodiny. Hoci otec bol diakonom, bohatstvo nenútilo jeho syna zapodievať sa štúdiom ani náboženstvom. Zvrat nastal, keď mal Patrik šesťnásť rokov. Pri jednej z plavieb po mori prepadli ich loď piráti a chlapec sa ako otrok dostal do zajatia v Írsku. Šesť rokov bol pastierom dobytka. V samote lesov začal robiť pokánie, modlil sa a rozjímal. Keď sa naskytla príležitosť na útek, využil ju a vyhľadovaný, no slobodný a vnútorne zmenený vrátil sa k rodine. V Británii absolvoval nižšie vzdelanie, ktoré stačilo na to, aby sa stal diakonom. Na Írsko však nezabúdal. Jeho snom bolo vrátiť sa tam ako misionár a apoštol. Toto želanie sa mu splnilo, keď okolo roku 435 s pútnickou palicou v ruke vstúpil na írsku pôdu ako biskup s poverením hlásať evanjelium a organizovať Cirkev.

Misijnú činnosť začal na severe ostrova, kde žili pohania. Hoci si získaval miestnych vladárov, ktorí sa dali pokrstiť, vzbudzoval averziu u keltských kňazov - druidov. Tí naňho zosnovali viaceré atentáty, no Patrik bol odhodlaný svedčiť aj stratou života. Jeho poslaním však nebolo mučeníctvo - apoštol Zeleného ostrova sa dožil požehnaného veku okolo sedemdesiat rokov. Po celom Írsku vybudoval veľa biskupských sídel a založil miestnu cirkev organizovanú prostredníctvom mníšskych komunít. Vďaka jeho húževnatému nasadeniu síl do šírenia evanjelia bolo v krajine zakrátko dosť miestnych kňazov a Írsko začali volať „ostrovom svätých.“

Počas života napísal sv. Patrik niekoľko spisov. Vinou nedostatočného vzdelania, ktoré si svätec po celý život:

vyčítal, mali jeho diela neuhladený štýl. Tieto nedostatky dokázal kompenzovať svojou jednoduchosťou, pastoračným úsilím a priateľským vystupovaním. Do Írska priniesol rímsku abecedu a latinskú literatúru. Podľa legendy mu Íri vďaka aj za to, že z ich krajiny vyhnal všetkých hadov. Ďalšia legenda hovorí o tom, ako si Patrik pri vysvetľovaní tajomstva Najsvätejšej Trojice poslúžil d'atelinovým trojlístkom - starobylým írskym symbolom šťastia, ktorý predstavoval jedného Boha v troch osobách a zároveň symbolizoval kríž. Sv. Patrik zomrel okolo roku 461 a úcta k nemu sa čoskoro rozšírila do celej Európy. Migrujúci Íri priniesli jeho kult aj do Ameriky. Sv. Patrikovi je zasvätená hlavná newyorská katedrála, rovnako ako mnoho kostolov v Austrálii. Okrem patrocínia nad Írskom je sv. Patrik považovaný aj za ochrancu kováčov, kaderníkov a bedárov.

Spracovala Katarína Žáková

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku